

Itsetutkimus

Vichárasangraham

JOHDANTO

Käsillä oleva teos sisältää suorasanaista 40 kysymyksestä ja vastauksesta kootun koko hengellisen alueen käsittävän opetuksen, joka on tarpeen vapauden (*moksha*) saavuttamiseksi. Kyselijänä on Gambhiram Seshayya, yksi ensimmäisistä Bhagavan Sri Ramana Maharshin palvojista. Hän oli kunnanjohtajana Tiruvannamalaissa n. vuonna 1900. Siitä huolimatta, että hän oli palava Rámabhakta (Raman palvoja), hän oli kiinnostunut opiskelemaan ja harjoittamaan joogaa. Hänellä oli tapana lukea Swami Vivekanandan luentoja eri joogalajeista kuten myös *Ramagitan* englanninkielistä käännöstä. Saadakseen ratkaistua ongelmat, joita hän kohtasi lukiessaan näitä kirjoja ja tehdessään hengellisiä harjoituksiaan, hän lähestyi Bhagavan Sri Ramanaa aika ajoin. Bhagavan, joka oli vasta 21-vuotias, asui silloin Virúpákashan luolassa Arunachala-vuorella. Koska hän eli siihen aikaan hiljaisuudessa, ei siksi että hän olisi tehnyt juhlallisen lupauksen, vaan koska hän ei tuntenut halua puhua, – hän kirjoitti vastauksensa Seshayyan kysymyksiin paperinpaloille. Nämä vastaukset, jotka ajoittuvat vuosille 1900-02, Seshayya myöhemmin kopioi muistikirjaansa. Näin kokoonpantu aineisto julkaistiin Sri Ramanasramamin toimesta nimellä *Vichára-Sangraham*, joka tarkoittaa sananmukaisesti 'Itse-Tutkiskelun Käsikirja'. Tämän opetuksen sisällön tiivistelmä painettiin myöhemmin Englannissa nimellä '*Self-Enquiry*'. Tästä englantilaisesta versiosta oli kysymykset jätetty pois ja ydin Bhagavanin opetuksesta oli annettu perinteisesti jakamalla se sopivilla otsikoilla lyhyisiin kappaleisiin. Käsillä oleva englannin käännös on eheä alkuperäinen *Vichára-Sangraham*-teksti kuten se on kirjoitettu tamilin kielellä. *Vichára-Sangraham* on arvoltaan ainutlaatuinen siinä merkityksessä, että se muodostuu ensimmäisestä Bhagavanin antamasta opetuskokoelmasta, jonka hän oli kirjoittanut omin käsin.

Tämä Bhagavanin antamien opetusten huolellinen kokoelma tulee paljastamaan, että ne perustuvat hänen omalle rajattomalle kokemukselleen ikään kuin vahvistettuna pyhillä teksteillä, joita olivat tuoneet hänelle hänen ensimmäiset palvojansa ja jotka hän luki huolella oppiakseen tuntemaan epäilykset, jotka heräävät palvojien mielissä. Opetuksensa kestäessä Bhagavanilla oli tapana käyttää sellaisia ilmauksia kuin 'pyhät kirjat julistavat', 'kuten viisaat ovat sanoneet' jne.; hän myös siteeraa kappaleita muista teksteistä, kuten *Bhagavad-gíta* ja *Vivekachúdamani* ja kerran hän mainitsee *Ribhu-gítan* nimen. Mutta on täysin selvää, että näitä lainauksia on käytetty vain kuin vahvistamaan totuutta, jonka Bhagavan oli löytänyt omana kokemuksenaan.

Opetuksen pohjana on *Advaita-Vedanta*. Ei-kaksinaisen Itsen rajaton kokemus on päämäärä; oman sisimmän luontonsa tutkiminen on polku. Milloin mieli samaistaa itsensä ei-itsen (kehon yms.) kanssa, on se orjuutta; kun tämä väärä samaistus on poistettu alusta loppuun tutkiskelemalla 'Kuka minä olen?', on se vapautus. Täten Itsetutkimus on Bhagavan Ramanan opettama suora polku. 'Minä'-kokemus on yhteinen kaikille. Kaikista ajatuksista 'minä'-ajatus herää ensimmäisenä. Se mitä ihmisen on tehtävä, on, että hän tutkii 'minä'-ajatuksen alkulähdettä. Tämä on päinvastainen sille suunnalle, mitä mielessä tapahtuu jokapäiväisessä elämässä. Mieli tutkii kaiken muun luonteenlaatua ja perustaa, joka, tutkimuksella, tulee todetuksi mielen omaksi projektioksi (heijastukseksi); se ei aseta itseään epäilyksenalaiseksi ja palaa itse omalle alkulähteelleen. Itselöytö voidaan saavuttaa kohdistamalla mieli sisäänpäin. Tätä ei tule sekoittaa introspektion, josta psykologit puhuvat. Itsetutkimus ei ole mielen omaa oman sisältönsä tarkastelua; se on mielen ensimmäisen ilmenemismuodon, 'minä'-ajatuksen jäljittämistä, joka on Itse. Kun on aikaansaanut oikeanlaatuisen ja hellittämättömän tutkiskelun, 'minä'-ajatus myös lakkaa ja silloin ilmenee "Minä-Minän" hahmo sanattomana valaistuksena, joka on puhdasta tietoisuutta. Näin irrottaudutaan vapaaksi orjuudesta. Menetelmä, jolla tämä saatetaan loppuun, on tutkinta, joka Vedantassa on nimeltään *jnána*, tieto. Tosi antaumus (*bhakti*), mietiskely (*dhyána*) ja keskittyminen (*jooga*) ovat yhtenevät tämän kanssa. Kuten Bhagavan tekee täysin selväksi, ei tule unohtaa rajattoman

Itsekokemuksen olevan todellista antautumista, mielenhallintaa, tietoa ja kaikkia muita askeettisia elämäntapoja. Puhuttaessa antautumisesta, lopullinen päämäärä saatetaan kuvata mielen päättäväisyytenä omaa lähdeään kohti, joka on Jumala, Itse. Käytännön joogan kielessä se saatetaan olla kuvattu mielen hajoamisena Sydänlootuksessa. Ne ovat vain eri tapoja ilmaista sama totuus.

Itsetutkimuksen polku on osoittautunut vaikeaksi niille, jotka eivät ole hankkineet tarvittavaa pätevyyttä siihen. Mielen tulisi olla puhdistettu ja yksipisteinen. Tämä saadaan aikaan mietiskelyllä yms. Niinpä erilaiset polut, niiden toissijaisessa merkityksessä, ovat apuneuvoja suoralle polulle, joka on Itsetutkimus. Tässä yhteydessä Bhagavan viittaa tavoittelijoiden kolmeen tasoon: korkein, keskimmäinen ja matalin. Korkeimmanasteiselle tavoittelijalle on poluksi määrätty *Vedantan* 'tutkiskelu'. Tämän polun avulla mielestä tulee liikkumaton Itsessä ja lopulta se lakkaa olemasta jättäen jäljelle puhtaan Itsekokemuksen tahrattomana ja loistavana. Keskimmäisten tavoittelijoiden polkuna on mietiskely Itsessä; mietiskely kohdistuu jatkuvana mielen virtana kohti yhtä ja samaa kohdetta; on olemassa useita mietiskelyn tasoja; paras taso on se, jonka muotona on 'Minä olen Itse'; lopulta tämä taso kohoaa huippuunsa Itsetoteuttamisena. Alhaisimman tason tavoittelijoilla tarpeellinen kurissa pidettävä on hengitys, joka vuorostaan aikaansaa mielenhallinnan.

Bhagavan selittää *jnána-joogan* (tiedon polun) ja *dhyána-joogan* (mietiskelyn polun) välistä eroa näin: *jnána* on kuin taltuttaisi villihärän suostuttelemalla sitä vihreän ruohotupsun avulla, kun taas *dhyána* on kuin hallitsisi sitä pelkällä voimalla. Samoin kuin *dhyána-jooga* sisältää kahdeksan jäsentä, sisältää *jnána-jooga* samoin. Jälkimmäiset jäsenet ovat paljon lähempänä lopullista vaihetta kuin nuo edelliset. Esimerkiksi kun käytännön joogan *pránáyáma* perustuu hengityksen rajoittamiseen ja säännöstelyyn, *pránáyáma jnánan* jäsenenä neuvoo hylkäämään nimi- ja muotomaailman ei-todellisenä ja tajuamaan Todellisen, mikä on Olemassaolo-Tietoisuus-Autuus.

Itsen toteuttaminen voidaan saavuttaa tämän elämän aikana. Tosiasiassa Itsetoteutus ei ole jotain, joka on löydettävä uudelleen. Me olemme jo Itse; Itse yksin on. Tietämättömyys on se, joka panee meidät kuvittelemaan, ettemme ole toteuttaneet Itseä. Kun tämä tietämättömyys on riisuttu Itsetiedon avulla, me toteutamme ikuisen Itseluontomme. Tämän saavuttanutta kutsutaan *jivan-muktaksi* (eläessään vapautuneeksi). Muille hän saattaa näyttää jatkavan elämistä kehona. Noiden muiden auttamiseksi sanotaan joskus, että kehon täytyy jatkaa elämistään niin kauan kuin *prárabha-karma* (se menneisyyden *karma*, joka alkoi kantaa hedelmää nykyisen kehon muodossa) kestää ja kun sen voima on kulunut loppuun, keho putoaa pois ja *jivan-muktasta* tulee *videha-mukta*. Mutta absoluuttisen totuuden kannalta *muktien* välillä ei ole eroa. Se mitä tarvitaan, on ymmärtää, että *mukti* tai vapaus on Itsen poisluovuttamatonta luontoa.

Tämä on sisällöltään Bhagavan Sri Ramanan opetus *Vichara-sangrahamissa*.

Madrasin Yliopisto Marraskuun 15. 1965

T.M.P.MAHADEV

ITSETUTKIMUS

(*Vichárasangraham*)

kuten Bhagavan Sri Ramana Maharshi sen opetti

LOITSU

Onko muuta tapaa jumaloida Korkeinta, joka on kaikki, kuin pysymällä päättäväisesti sen kaltaisena.

1

Oppilas: Mestari, mitkä ovat keinot saavuttaa ikuisen autuuden tila, ikuisen suruttomuuden tila?

Mestari: Vaikkei huomioisi Vedojen lausuntoa: 'missä on keho, siellä on surua', on se myös kaikkien ihmisten suora kokemus: siksi jokaisen tulisi tutkia oma todellinen luontonsa, mikä on aina ilman kehoa ja jäädä sellaiseksi. Tämä on keino saavuttaa tuo tila.

2

O: Mitä tarkoitetaan sanomalla, että ihmisen pitäisi tutkia oma todellinen luontonsa ja ymmärtää se?

M: Sellaiset kokemukset kuin "minä menin, tulin, olin, tein" tulevat luonnollisesti jokaiselta. Noista kokemuksista, eikö niistä näy, että tajuava 'minä' on synnä noihin monenlaisiin toimintoihin. Tutkimalla tämän tietoisuuden todellista luonnetta ja jäädä itsekseen, on tie ymmärtää, etsinnän avulla, oma tosi luontonsa.

3

O: Kuinka on kysyttävä "Kuka minä olen"?

M: Toiminnot kuten 'mennä' ja 'tulla' kuuluvat vain keholle. Ja niinpä, kun joku sanoo "minä menin, tulin", se merkitsee hänen sanomanaan, että keho on 'minä'. Mutta voidaanko kehon sanoa olevan tietoinen "minä", koska kehoa ei ollut ennen kuin se syntyi, se on muodostunut viidestä elementistä eikä ole olemassa syvän unen aikana ja muuttuu ruumiiksi kuollessa. Voidaanko tämän kehon, joka on eloton kuin puutukki, sanoa loistavan kuin "Minä-Minä"? Siksi 'minä'-tietoisuutta, joka ensiksi herää kehon kunnioittamisena, on kutsuttu eri nimillä kuten itserakkaus (*tarbodham*), itsekkyyys (*ahankára*), tietämättömyys (*avidyá*), *máyá*, saastaisuus (*mala*) sekä yksilöllinen sielu (*jiva*). Voimmeko me pysyä tutkimatta tätä? Eikö se ole meidän pelastuksemme tutkimuksen avulla, koska kaikki pyhät kirjoitukset tuovat julki, että "itsekkyyden" tuho on vapautus (*mukti*)? Siksi tehden kuolevaisen kehon ruumiin kaltaiseksi ja päästämättä edes sanaa 'minä', pitäisi innokkaasti kysellä näin: "Nyt, mikä on se, joka kasvaa kuin 'minä'?" Sitten Sydämessä tulee paistamaan "Minä-Minän" muoto sanattoman kirkkauden kaltaisena. Tämä tarkoittaa, siellä tulee paistamaan itsestään puhdas tietoisuus, joka on rajaton ja yksi, rajallisuuden ja lukemattomien ajatusten ollessa kadonneet. Jos jäädään liikkumattomuuteen, luopumatta siitä

(kokemuksesta), itsekkyyks, yksilöllisyyden taju, muodossa "Minä olen keho", tulee lopullisesti tuhoutumaan ja lopuksi viimeinen ajatus, nimittäin 'minän' muoto tulee myös sammumaan kuin palava kamferi¹. Suuret viisaat ja pyhät kirjoitukset julistavat, että tämä yksin on vapautus.

4

O: Kun joku tutkiskelee 'itserakkautensa' lähdeä, joka on muodoltaan 'minä', määrättömästi kaikenlaisia ajatuksia näyttää nousevan, muttei yhtään 'minä'-ajatusta?

M: Milloin tahansa nominatiivi, joka on ensimmäinen sijamuoto, ilmenee tai ei, lauseet, joissa muut sijamuodot esiintyvät, saavat perustansa ensimmäisestä sijamuodosta; yhdenmukaisesti, kaikki ajatukset, jotka ilmestyvät sydämessä, saavat alkunsa itsekkyydestä, joka on ensimmäinen 'minän' henkinen muoto, muodon 'minä olen keho' mieltäminen; täten se on itsekkyyden nousu, mikä on syy ja alkuperä muiden ajatusten heräämiselle; siksi jos itsekkyyden muodon itserakkaus, joka on kolmen *samsáran* (muodostuu sidottuna olemisesta jälleensyntymisen kiertoon) illuusio, on tuhottu, kaikki muut ajatukset saavat surmansa kuin juurineen kiskottu puu. Mitä hyvänsä ajatuksia nousee kuin esteeksi jonkun *sádhanalle* (henkiselle kurille) – mielen ei tulisi sallia mennä niiden suuntaan olematta levossa omassa itsessään, mikä on *Átman*; hänen tulisi jäädä kuin todistajaksi tapahtuipa mitä hyvänsä, omaksuen asenteen: "Tapahtuupa mitä tahansa outoja asioita, tapahtukoon, katselkaamme". Tämän tulisi olla tottumuksena. Toisin sanoen ei tulisi samaistaa itseään ilmentymiin, ei tulisi päästää koskaan itseään irti. Tämä on oikea keino mielen hävittämiseksi (*manonása*) sen tavasta nähdä keho itsenä ja mikä taas on syynä kaikkiin edellä mainittuihin esteisiin. Tämä menetelmä, joka helposti tuhoaa itsekkyyden, ansaitsee tulla kutsutuksi antaumukseksi (*bhakti*), mietiskelyksi (dhyána), keskittymiseksi (*jooga*) ja tiedoksi (*jnána*). Koska Jumala jää jäljelle Itsen luontona, loistaen kuin "Minä" sydämessä, koska pyhät kirjoitukset julistavat, että ajatus itse on orjuus, paras itsekuri on jääminen liikkumattomaksi unohtamatta Häntä (Jumala, Itse) koskaan, mielen, joka on 'minä'-ajatuksen muoto, Hänelle uhraamisen jälkeen, riippumatta mistään muusta. Tämä on Pyhien Tekstien lopullinen opetus.

5

O: Onko tutkimus keino poistaa itsensä väärä samaistus vain karkean kehon kanssa vai onko se keino poistaa itsensä väärä samaistus myös hienon ja syykehon (kausaali-) kanssa?

M: Karkea keho on se, joka pitää yllä muita kehoja. Uskon väärään muotoon "Minä olen keho" sisältyvät kaikki viidestä tupesta koostuvat kolme kehoa. Itsensä väärään, karkeaan kehoon, samaistamisen tuhoaminen on itsessään muihin kehoihin itsensä samaistamisen tuho. Niinpä tutkimus on keino poistaa itsensä väärä samaistus kaikkien kehojen kanssa.

6

O: Samalla kun on olemassa sisäisen elimen erilaisia muunnoksia niin kuin *manas* (harkinta), *buddhi* (äly), *chitta* (muisti) ja *ahankára* (itsekkyyks), kuinka on sitten sanottu, että vain mielen tuho on vapautus?

M: Kirjoissa selitetään mielen luonne. Se on kerrottu näin: "Mieli on muodostunut syömämme ruuan hienon osan (laatu) aineksista; se kasvaa sellaisista kiihkoista kuin kiintymys ja inho, mielihalu ja viha, ollen mielen kokonaisuus, äly, muisti ja itsekkyyks. Siitä käytetään yhteisen yksikön nimeä 'mieli'. Ominaisuudet, joita se kantaa ovat määrätietoinen ajatteleva jne. Koska

¹ jättämättä sakkaa jäljelle.

se on tajunnan (itsen) kohde, se on mitä on nähtävissä, liikkumaton. Kuitenkin vaikka liikkumaton, se ilmenee ikään kuin tietoinen johtuen sen miellelyhtymästä tajuisuuteen (kuin tulikuuma rautakuula). Se on rajallinen, katoavainen, moniosainen. Muuttuva kuin vaha, kulta, kynttilä yms. Se on kaikkien elementtien laatuja kaltainen (sanoinkuvaamattoman olemassaolon kaltainen). Sen keskus on sydänlootus, aivan kuten näköaistin yms. paikka on silmät. Se on yksilöllisen sielun avustaja. Ajatellessaan objektia, se muuntaa itsensä muotoon ja tiedon kanssa, joka on aivoissa, se virtaa viiden aistinelimen kautta, nauttii objekteista aivojen avulla (tämä on miellelyhtymä tiedon kanssa) ja täten tietää ja kokee objektit ja saavuttaa tyydytyksen. Tämä substanssi on mieli." Aivan kuin yhtä ja samaa henkilöä kutsutaan eri nimillä niiden eri tehtävien mukaan, joita hän hoitaa, samoin yksi ja sama mieli on nimetty eri nimin: mieli, äly, muisti ja itsekkyyys huomioimalla eroavaisuudet muodoissa – mutta ilman mitään todellisia eroja. Mieli itse on kaikkien muotona, se on sielun, Jumalan ja maailman muoto. Kun se tulee, tiedon avulla, muodoltaan Itsen kaltaiseksi, on siinä vapautus, joka on Brahmanin luontoa: tämä on opetus.

7

O: Jos nämä neljä – mieli, äly, muisti ja itsekkyyys ovat yksi ja sama, miksi mainitaan niiden sijaitsevan eri paikoissa?

M: On totta, että kurkun on sanottu olevan mielen sijaintipaikka, sydämen etupuolen älyn, navan muistin ja sydämen tai *sarvāngan* itsekkyyden sijaintipaikka. Vaikka näin eri lailla vielä opetetaan, näiden kokonaisuuden, joka on mieli eli sisäinen elin, sijaintipaikka on sydän yksin. Tämä on vakuuttavasti selitetty Pyhissä Teksteissä.

8

O: Miksi on sanottu, että vain mieli, joka on sisäinen elin, loistaa kuin kaiken muoto, siis sielun, Jumalan ja maailman?

M: Koska kohteiden tunnistamiseen käytetyt aistinelimet ovat ulkopuolella, niitä kutsutaan ulkoisiksi aisteiksi ja mieltä kutsutaan sisäiseksi elimeksi, koska se on sisäpuolella. Mutta ero sisäisen ja ulkoisen välillä on vain suhteessa kehoon. Todellisuudessa sisä- eikä ulkopuolta ei ole. Mielen luonto on pysyvä puhtaana kuin eetteri. Johon on viitattu, kun sydän eli mieli on eri elementtien rinnakkaista esiintymistä (sanoinkuvaamattomana olemassaolona), joka ilmenee kuin sisäinen ja ulkoinen. Niinpä ei ole epäilystäkään, etteivätkö kaikkien nimien ja muotojen sanoinkuvaamaton koostumus ole vain mielen luontoa. Kaikki, mikä ilmenee ulkopuolella, on todellisuudessa sisäpuolella eikä ulkona. Sitä on järjestelmällisesti opetettu näin, sillä myös Vedoissa kaiken olemassa olevan on kuvattu olevan sydämen luontoa. Se, mitä sanotaan sydämeksi, ei ole muuta kuin Brahman.

9

O: Kuinka voidaan sanoa, että sydän ei ole muu kuin Brahman?

M: Vaikka itse nauttii omista kokemuksistaan hereillä ollessa, unessa ja syväunessa, sijaiten milloin silmissä, milloin kurkussa tai sydämessä, tosiasiaa se ei kuitenkaan jätä tärkeintä istuutaan, joka on sydän. Sydänlootuksessa, joka on kaiken luonto, toisin sanoen mielleetterissä, itsen valo loistaa "Minän" muodossa. Koska se loistaa näin jokaisessa, tämä tosi itse on viittauksena todistajasta (*sākshi*) ja yliaistillisuudesta (*turiya*, kirjaimellisesti neljäs). "Minätön" ylin Brahman, joka loistaa kaikissa kehoissa kuin 'minän' muotoon sisältyvänä valona, on Itse-eetteri (tai

tietoeetteri). Tämä yksin on lopullinen Todellisuus. Tämä on superyliaistillinen (*turiyátíta*). Sen vuoksi on sanottu, että tämä, mitä kutsutaan sydämeksi, ei ole muu kuin Brahman. Ja edelleen, syystä että Brahman loistaa kaikkien sielujen sydämissä kuin Itse, nimi 'Sydän' on annettu Brahmanille². Sanan *hridayam* merkitys, kun se jaetaan kahtia kuten '*hrit-ayam*', on tosiasiaa Brahman. Riittävä todiste tosiasialle, että Brahman, joka loistaa kuin Itse, asustaa kaikkien sydämissä, on, että kaikki ihmiset osoittavat itseään rintaan sanoessaan 'minä'.

10

O: Jos koko maailmankaikkeus on muodostunut mielestä, eikö tästä seuraa se, että maailmankaikkeus on illuusio? Jos näin on asia, miksi maailmankaikkeuden luominen mainitaan Vedoissa?

M: Ei ole pienintäkään epäilystä siitä, etteikö maailmankaikkeus ole mitä suurinta illuusiota. Vedan päätarkoitus on opettaa tuntemaan todellinen Brahman, osoitettuaan ilmiselvän maailmankaikkeuden olevan harhaa. Tästä syystä Veda myöntää maailman luomisen eikä mistään muusta. Lisäksi vähemmän päteville henkilöille luominen on opetettu Brahmanista lähtien: *prakritin* evoluution kehitys (luonnon alkuna), *Mahat-tattva* (suuri äly), *tanmátrat* (hienot ytimet), *bhútat* (karkea elementti), maailma, keho jne., kun taas pätevämmille on opetettu yhtäaikainen luominen niin, että maailma syntyy kuin uni yhdessä hänen omien ajatustensa kanssa aiheuttaen itsensä Itsenä tunnistamattomuuden virheen. Niinpä, siitä tosiasiasta huolimatta, että maailman luominen on opetettu eri tavoin, on selvää, että Vedojen opetus pitäytyy vain opettamaan Brahmanin todellista luontoa, osoitettuaan keinolla tai toisella maailmankaikkeuden illusorisen luonteen. Tämä maailma on harhakuva, jokainen voi toteuttamisensa tilassa suoraan tietää, mikä on jokaisen sisäisen onnen kokemuksen muoto.

11

O: Onko Itsekokemus mahdollinen mielelle, joka on jatkuvasti liikkeessä?

M: Sen jälkeen kun *sattva-guna* (*prakritin* osatekijä, joka edesauttaa puhtautta, älyä yms.) on mielen luontona ja sen jälkeen, kun mieli on puhdas ja tahraton kuin eetteri, kuten on sanottu, mieli on todellisuudessa tiedon luonto. Kun se pysyy tässä luontaisessa tilassaan (puhtaudessa), sillä ei ole edes nimeä 'mieli'. Se on vain väärä tieto, joka on erehdyksessä sekoitettu toiseen, jota kutsutaan mieleksi. Mikä oli (alun perin) puhdas *sattva*-mieli, puhtaan tiedon luonto, unohtaa tietoluontonsa tietämättömyyden vuoksi, joutuu suljetuksi maailmaan *tamo-gunan* (*prakritin* osatekijä, joka synnyttää hidasälyisyyttä, laiskuutta yms.) vaikutuksen alaisena, ollessaan *rajo-gunan* (*prakritin* osatekijä, joka aiheuttaa kiihkeyttä, aktiivisuutta yms.) vaikutuksen alaisena, kuvittelee "Minä olen keho yms., maailma on todellinen", oppii pitämään tästä seuraavista eduista, arvostaa yli kaiken kiintymystä, inhoa, yms. vastakohtia ja niiden jälkivaikutuksien (*vasanat*) kautta siitä seuraa syntymä ja kuolema. Mieli, joka on päässyt eroon tahriintumisistaan (synnistä) suorittamalla tehtävänsä ilman kiintymystä useiden menneiden elämiensä aikana, kuuntelee pyhien kirjoitusten opetuksia todellisen gurun neuvomana, tajuaa niiden merkityksen ja mietiskelee järjestelmällisesti saavuttaakseen Itsen muodon henkisen, luonnollisen tilan eli muodon 'Minä olen Brahman', joka on tulosta jatkuvasta yhteydenpidosta (contemplaatio) Brahmaniin. Näin hän tulee pääsemään irti mielen muuntautumisesta maailmaksi *tamo-guna*-aspektin vaikutuksesta ja sen harhailusta siellä *rajo-guna*-aspektissa. Kun tämä muuttuminen tapahtuu, mieli tulee hienoksi ja liikkumattomaksi. On pelkkää mielikuvitusta, että on saastainen ja on *rajaksen* ja *tamaksen*

² "Tämä, mikä loistaa kaikkien yksilöllisten sielujen sydämissä, on Brahman ja on tästä eteenpäin kutsuttu nimellä Sydän." – *Brahman-gitá*.

vaikutuksen alainen, sillä Todellisuus (Itse), joka on erittäin hieno ja muuttumaton, ei voi olla koettavissa, aivan kuin hienointa silkkiä olevaa liinaa ei voi kutoa raskailla rautatangoilla tai kuten pikkupiirteisiä yksityiskohtia sisältävää maalausta ei voi tarkastella tuulessa lepattavan soihdun valossa. Mutta puhtaassa mielessä, joka on saatettu hienoksi ja liikkumattomaksi mietiskelyn avulla kuvittelun ulkopuolelle, Itseautuus (Brahman) tulee ilmestymään. Aivan kuin ilman mieltä ei voi olla kokemusta, samoin on mahdollista saattaa puhdistautunut mieli äärettömän hienolla tavalla (*vrutti*) kokemaan Itseautuus jäämällä tähän tilaan (Brahman-tila). Silloin se, että oma itse on Brahman-luonto, tulee olemaan selvästi koettu.

12

O: Onko edellä mainittu Itsekokemus mahdollinen jopa kokemuseräisen olemassaolon tilassa mielelle, jonka täytyy hoitaa tehtäviään *prárabdhansa* (menneisyyden karma, joka on alkanut tuottaa hedelmää) mukaisesti?

M: Brahmin voi näytellä useita osia draamassa, silti ajatus, että hän on Brahmin, ei unohdu häneltä. Vastaavasti, kun joku harjoittaa joitakin maallisia toimia, hänellä tulisi olla luja vakaumus "Minä olen Itse", sallimatta väärän ajatuksen "Minä olen keho" yms. herätä. Jos mieli aikoo eksyä pois tilastaan, silloin pitäisi välittömästi kysyä: "Oho, oho. Me emme ole keho yms. Kuka me olemme?" ja näin palauttaa mieli tähän (puhtaaseen) tilaan. Kysely "Kuka minä olen?" on tärkein keino kaiken surun poistamiseksi ja korkeimman autuuden saavuttamiseksi. Kun mieli tällä tavalla tulee tyyneksi omassa tilassaan, Itsekokemus tulee esiin itsestään (omasta aloitteestaan) esteettömästi. Tämän jälkeen aistimukselliset mielihyvät tai kivut eivät vaikuta mieleen. Kaikki (ilmiöt) esiintyy silloin ilman kärsimystä, kuin unena. Olla koskaan unohtamatta rajatonta Itsekokemustaan, on todellinen *bhakti* (antaumus), *jooga* (mielenhallinta), *jnána* (tieto) ja kaikki muut askeettiset elämäntavat. Näin sanovat viisaat.

13

O: Kun esiintyy tehtävistä johtuvaa aktiivisuutta, me emme ole noiden tehtävien suorittajia emmekä niistä nauttijoita. Aktiivisuus on lähtöisin kolmesta välineestä (mielestä, puheesta ja kehosta). Voimmeko me säilyttää ajattelun siten (kiintymättömänä)?

M: Sen jälkeen, kun mieli on saatu jäämään Itseen, joka on sen Jumala ja tehty välinpitämättömäksi maallisille asioille, koska se ei harhaile pois Itsestä, kuinka mieli voi ajatella äsken mainitun ulkopuolella. Eivätkö sellaiset ajatukset rakenna orjuuden. Kun sellaisten ajatusten on määrä herätä jäännösvaikutelmina (*vásanat*), tulisi estää mieltä virtaamasta tähän suuntaan, ponnistella kääntääkseen se Itsen tilaan ja saada se takaisin välinpitämättömyyteen kokemuseräisistä (empiirisistä) asioista. Ei tulisi antaa mielessä sijaa sellaisille ajatuksille kuin: "Onko tämä hyvää? Vai onko tuo hyvää? Voiko tämän tehdä? Tai, voiko tuon tehdä?" Tulisi olla valpas jo ennen kuin tällaiset ajatukset heräävät ja saada mieli pysymään luontaisessa tilassaan. Jos hiukankaan tilaa annetaan, sellainen (levoton) mieli saa meille aikaan vahinkoa vaikka on olevinaan ystävämme. Kuin ystävänä esiintyvä vihollinen, se on kaatava meidät maahan. Eikö se tapahdu hänen unohtaessaan oman Itsensä, kun sellaiset ajatukset heräävät ja tuottavat enemmän ja enemmän pahaa. Samalla kun on totta, että ajattelu, "Minä en tee mitään; kaikki toiminta on välineiden suorittamaa", arvostelukyvyn avulla, on keino estää mieltä virtaamasta *vásanoiden* mukaan, eikä siitä seuraa, että vain jos mieli virtaa niiden mukaan, niin se täytyy, arvostelukyvyn avulla, estää kuten aiemmin kerrottiin. Voiko mieli, joka pysyy Itsetilassa, ajatella 'minä' tai 'minä käyttäydyn kokemuseräisesti (empiirinen) niin ja niin'? Kaikissa mahdollisissa tehtävissään pitäisi ponnistella asteittain muistamaan (todellinen) Itsensä, mikä on Jumala. Jos tämä on toteutettu, kaikki tulee

olemaan toteutettu. Mielen ei tulisi kohdistua mihinkään muuhun. Vaikkapa joku suorittaisi kuin mielenvikainen tehtäviään, jotka ovat *prárabdha-karman* seurausta, hänen tulisi pidättää mieli Itsetilassa päästämättä ajatusta "Minä teen" heräämään. Eivätkö lukemattomat *bhaktat* (palvojat) suorita määrättömät määrät empiirisiä tehtäviään välinpitämättömyyden asenteella.

14

O: Mikä on *sannyásan* (luopumisen) todellinen tarkoitus?

M: *Sannyása* on luopunut vain 'minä'-ajatuksesta, muttei ole kieltäytynyt ulkoisista objekteista. Hän, joka on luopunut ('minä'-ajatuksesta), siis pysyy samana olipa hän yksin tai mittavan *samsáran* (kokemusperäinen maailma) keskellä. Samoin kuin jos mieli on keskittynyt johonkin kohteeseen, se ei huomioi muita asioita vaikkapa ne olisivat hyvinkin läheisiä, niin myös vaikka viisas saattaa hoitaa lukemattomia kokemusperäisiä toimia, todellisuudessa hän ei hoida mitään, koska hän pitää mielensä levossa Itsessä sallimatta 'minä'-ajatuksen herätä. Samoin kuin unessa joku näkee putoavansa päälleen alas vaikka todellisuudessa on liikkumatta, niin myös tietämätön ihminen eli ihminen, jolta 'minä'-ajatusta ei ole tuhottu vaikka hän pysyy yksin lujassa mietiskelyssä, on tosiasiassa toimiva kaikissa kokemuksellisissa toimissa³. Niin ovat viisaat sanoneet.

15

O: Mielellä, aistinelimillä, jne. on kyky aistia. Miksi niihin silti on suhtauduttava kuin havaittuihin kohteisiin?

M: Drik (havaintsija)

Drisyá (havaittu kohde)

(1) Näkijä

Ruukku (nähty kohde)

Tätä aiemmin

(2) Näköelin (silmä)

Keho, ruukku, jne.

(3) Näköaisti

Silmä

(4) Mieli

Näköaisti

(5) Yksilöllinen sielu

Mieli

(6) Tietoisuus (Itse)

Yksilöllinen sielu

Kuten yllä olevassa taulukossa on osoitettu, koska me, tietämättömät, havaitsemme kaikki kohteet, sanomme me olevamme *drik* (havaintsija). Ruukkuun päätyvät luokat ovat havaittuja kohteita, koska ne ovat mitä on havaittu. 'Tietoluettelossa': tietämättömyys (havaintsija-havaittu) välittyy ylhäältä tiedon havaintsijoiden ja kohteiden keskellä, nähdään, että yksi on havaintsija suhteessa toiseen; silti koska tämä taas on havaittu kohde suhteessa toiseen, yksikään noista luokista ei todellisuudessa ole havaintsija. Vaikka me sanomme olevamme 'havaintsija', koska me havaitsemme kaiken, mutta emme 'havaittu', koska emme ole kenenkään havaitsemia, me sanomme olevamme 'havaintsija' vain suhteessa havaittuihin kohteisiin. Tosiasiassa kuitenkin se, mitä kutsutaan 'havaituksi', ei ole meistä erillään. Ja niinpä me olemme Todellisuus, joka ylittää nuo kaksi (havaintsija ja havaittu). Kaikki muut lankeavat luokkien havaintsija-havaittu sisään.

³ Mieli, jonka taipumukset on tuhottu, ei ole sidottu toimintaan edes, kun se suorittaa toimiaan: se on kuin sellainen, joka kuuntelee tarinaa mieleltään poissaolevana ('toisella korvalla'). Mieli, joka on täpötäysi taipumuksista, on sidottu toimintaan silloinkin, kun se ei suorita mitään toimintaa: se on kuin se, joka maaten hiljaa (nukkuen) kiipeää mäelle ja putoaa kuoppaan unessaan.

16

O: Kuinka itsekkyyks, sielu, Itse ja Brahman tulevat paljastumaan samaksi?

M:	Esimerkki:	Vertauskohta:
	(1) Rautapallo	Itsekkyyks
	(2) Kuumennettu rautapallo	Sielu, joka ilmenee kuin Itsen ylikäskystä
	(3) Tuli joka on kuumennetussa rautapallossa	Tietoisuuden valo eli muuttumaton Brahman, joka loistaa jokaisessa kehossa
	(4) Tulen liekki, joka ilmenee kuin yksi	Kaikentäyttävä Brahman, joka ilmenee kuin yksi

Yllä esitetystä esimerkistä tulee selviämään kuinka itsekkyyks, sielu, todistaja ja Kaikentodistaja tulevat paljastumaan samaksi.

Aivan kuten vahamökyssä, joka on sepällä, on sisällään lukemattomia erilaisia metallihiukkasia ja kaikki ne näyttävät olevan yksi vahamöykky, niin myös syväunessa kaikkien yksilöllisten sielujen karkeat ja hienot kehot ovat sisällytettyinä kosmiseen *máyáan*, joka on tietämättömyys, pelkän pimeyden luonne, ja koska sielut ovat sulautuneet Itsessä, tullen yhdeksi sen kanssa, ne näkevät joka puolella vain pimeyttä. Hieno keho eli itsekkyyks ja tästä (itsekkyydestä) karkea keho heräävät kukin erillisinä unen pimeydestä. Jopa kun itsekkyyks herää, se ilmenee Itsen luonnon ylikäskystä kuin kuumennettu rautapallo. Siksi ilman sielua (*jiva*), joka on mieli tai itsekkyyks, joka on yhtyneenä Tietoisuusvaloon, ei ole sielun todistajaa eli Itseä ja ilman Itseä ei ole Brahmania, joka on Kaikentodistaja. Aivan kuin, kun rautapalloa on sepän toimesta taottu useisiin eri muotoihin, tuli, joka siinä on, ei muutu siinä millään tavalla, niinpä sielu voi olla sekaantunut niin pahasti moniin kokemuksiin ja kokenut mielihyviä ja kipuja, ja kuitenkin Itsevalo, joka on siinä sisällä, ei muutu lainkaan ja kuin eetteri se on kaikkialle tunkeutunut puhdas tieto, joka on yksi ja se loistaa Brahmanin sydämessä.

17

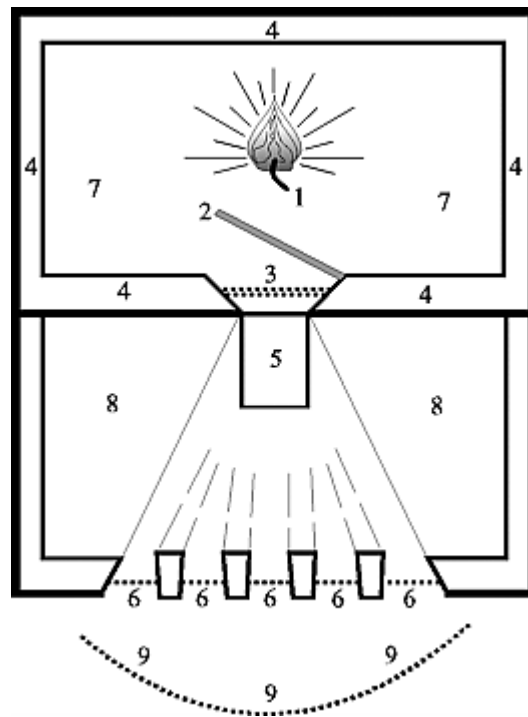
O: Kuinka voidaan tietää, että Itse loistaa sydämessä kuin Brahman?

M: Aivan kuten eetterielementin lampun liekissä tiedetään täyttävän ilman mitään eroa ja rajaa sekä liekin sisä- että ulkopuolen, niin myöskin tietoeetteri, joka on Itsevalossa sydämessä, täyttää ilman eroa ja rajaa sekä tämän Itsevalon sisä- että ulkopuolen. Tätä tarkoittaa kehotus kääntymään kuin Brahmanin puoleen.

18

O: Kuinka ilmaantuvat kokemuksen kolme tasoa, kolme kehoa yms., jotka ovat mielikuvitusta, Itsevalossa, joka on yksi, puolueeton ja itsevalaiseva? Vaikka niiden pitäisikin ilmaantua, kuinka voidaan tietää, että Itse kuitenkin jää ikuisesti liikkumattomaksi?

M:

Esimerkki:

- (1) Lamppu
- (2) Ovi
- (3) Kynnys
- (4) Sisempi muuri
- (5) Peili
- (6) Ikkunat
- (7) Sisempi kammio
- (8) Keskimäinen kammio
- (9) Ulkokenttä

Vertauskohta:

- Itse
 Uni
Mahat-tattva
 Tietämättömyys eli syykeho
 (kausaali-)
 Itsekkyys (ego)
 Viisi tiedollista (kognitiivista)
 aistinelintä
 Syväuni, jossa syykeho on
 ilmentyneenä
 Uni, jossa hieno keho on
 ilmentyneenä
 Valveillaolo, jossa karkea keho
 on ilmentyneenä

Itse, joka on lamppu (1), loistaa itsestään sisimmässä kammiossa, joka on syykeho (7), joka on ympäröity tietämättömyydellä kuin sisemmällä muurilla (4) ja unella kuin ovella (2). Kun elinvoimaisesta perustasta ajan (*karma*) säätämänä uniovi on avattu, tapahtuu Itsen heijastuminen egopeilissä (5), joka on sijoitettuna *Mahat-tattva*-kynnyksen (3) taakse. Silloin egopeili valaisee keskikammion eli unitilan (8) ja ikkunoiden, jotka ovat viisi tiedollista aistinelintä (6), kautta ulkokentän eli valvetilan (9). Kun jälleen elinvoimaisesta perustasta ajan (*karma*) säätämänä uniovi sulkeutuu, itsekkyys (ego) yhdessä valveillaolon ja unen kanssa lakkaavat ja Itse yksin aina loistaa. Esimerkki antaa juuri selityksen kuinka Itse on liikkumaton, mikä on egon ja Itsen välinen ero ja

kuinka kolme kokemuksen tilaa, kolme kehoa, ilmestyvät.

19

O: Vaikka olen kuunnellut selityksiä etsinnän ominaisuuksista hyvin yksityiskohtaisesti, mieleni ei ole saavuttanut edes hiukkaakaan rauhaa. Mikä tähän on syynä?

M: Syynä on mielen yksipisteisenä pitämisen voiman puuttuminen.

20

O: Mikä on syynä henkisen voiman puutteeseen?

M: Keinot, jotka tekevät kykeneväksi tutkimukseen, ovat mietiskely (meditaatio), jooga yms. Pitäisi järjestelmällisen harjoituksen avulla hankkia näissä pätevyys ja näin synnyttää henkisen käyttäytymisen virta, joka olisi aito ja hyödyllinen. Kun mieli on tällä tavalla tullut kypsäksi ja kuuntelee esitettyä tulkintaa, se tulee välittömästi oivaltamaan sen todellisen luonteen, mikä on Itse ja pysymään täydellisessä rauhassa, luopumatta tästä tilasta. Mielelle, joka ei ole tullut kypsäksi, välitön toteuttaminen ja rauha ovat vaikeat saavuttaa tutkimuksen kuuntelemisen avulla. Vielä, jos joku harjoittaa mielenhallinnan keinoja jonkin aikaa, mielenrauha voi vallita lopulta.

21

O: Mikä on kaikkein tärkein mielenhallinnan keinoista?

M: Hengityksen hallinta on keino mielenhallintaan.

22

O: Kuinka hengitystä on hallittava?

M: Hengitys voidaan hallita joko täydellisellä hengityksen pidättämisellä (*kevala-kumbhaka*) tai hengityksen säännöstelyllä (*prānāyāma*).

23

O: Mitä on täydellinen hengityksen pidättäminen?

M: Se on elinvoimaisen ilman saamista pysymään lujasti sydämessä ilman sisään- ja uloshengitystä. Tämä saadaan aikaan mietiskelyn avulla päättävällä vakaumuksella.

24

O: Mitä on hengityksen säännöstely?

M: Se on elinvoimaisen ilman saamista pysymään sydämessä sisäänhengityksen, uloshengityksen ja hengityksen pidättämisen aikana seuraamalla joogatekstien antamia ohjeita.

25

O: Kuinka hengityksen hallinta on keinona mielenhallintaan?

M: Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö hengityksen hallinta ole keino mielenhallintaan, koska mieli kuten hengityskin ovat osa ilmaa, koska liikkuvuus on luonteenomaista molemmille, koska molempien alkuperä on sama ja koska, kun toinen niistä hallitaan, toinenkin tulee hallituksi.

26

O: Koska hengityksen hallinta johtaa vain mielen hiljaisuuteen (*manolaya*), muttei sen tuhoutumiseen (*manonása*), kuinka on voitu sanoa, että hengityksen hallinta on keino tutkintaan, joka tähtää mielen tuhoamiseen?

M: Pyhät kirjoitukset opettavat keinot Itsetoteuttamisen saavuttamiseksi kahdella tavalla – kuten jooga kahdeksalla osalla (*ashtánga-jooga*) ja kuten tieto kahdeksalla osalla (*ashtánga-jnána*). Hengityksen säännöstelyn (*pránáyáma*) tai sen täydellisen pidättämisen (*kevala-kumbhaka*) avulla, joka on yksi osa joogaa, mieli saadaan hallintaan. Jättämättä mieltä tähän, jos harjoitetaan täydellisempää kurinalaisuutta kuten mielen vedättämistä pois ulkoisista kohteista (*pratyáhára*), silloin lopulta, Itsetoteutus, joka on tutkinnan hedelmä, tulee varmasti löytymään.

27

O: Mitkä ovat joogan osat?

M: *Yama, niyama, ásana, pránáyáma, pratyáhára, dháraná, dhyána, ja samádhi*. Niistä –

(1) *Yama*: – asettaa sellaisten hyvän käytöksen periaatteiden kehittämisen kuin ei-väkivalta (*ahimsá*), totuudellisuus (*satya*), ei-varastaminen (*asteya*), selibaatti (*brahmacharya*) ja ei-omistaminen (*apari-graha*).

(2) *Niyama*: – asettaa seurattavaksi sellaisia hyvän käytöksen sääntöjä kuin puhtaus (*saucha*), tyytyväisyys (*santosha*), pidättyväisyys (*tapas*), pyhien tekstien opiskelu (*svádhyáya*) ja Jumalan palvonta (*Isvára-pranidhána*)⁴.

(3) *Asana*: – Erilaisista asennoista kahdeksankymmentäneljä ovat tärkeimmät. Niistä taas neljän eli *simban, bhadran, parman ja siddhan*⁵ on sanottu olevan erinomaisia. Ja vielä näistä yksin *siddha*, tämä on kaikkein erinomainen. Näin joogatestit kertovat.

(4) *Pránáyáma*: – Pyhissä teksteissä määrättyjen toimenpiteiden mukaan elinvoimaisen ilman uloshengitys on *rechaka*, sisäänhengitys *puraka* ja pidättäminen sydämessä *kumbhaka*. Mitä 'mittayksikköön' tulee, jotkut tekstit sanovat, että *rechakan* ja *purakan* tulisi olla pituudeltaan yhtä pitkät ja *kumbhaka* kaksi kertaa niin pitkä, kun taas toiset tekstit sanovat, että jos *rechaka* on yhden yksikön mittainen, *purakan* tulisi olla kaksi yksikköä ja *kumbhaka* neljä yksikköä pitkä. 'Mittayksikkö', jota tarkoitetaan, on se aika, joka kuluu, kun lausutaan *Gáyatri mantra* kerran. Näin

⁴ *Yaman* ja *niyaman* tähtäimenä on kaikkien hyvien polkujen saaminen avatuksi *mokshaan* kelvollisille. Lisää yksityiskohtia on saatavissa eri teksteistä, kuten *Yogasutra* ja *Hathayogadipika*.

⁵ *Siddhasana*: Vasen kantapää tulisi asettaa sukuelinten yläpuolelle ja tämän päälle oikea kantapää. Suunnaten katseensa kulmakarvojen väliin tulisi keho pitää liikkumattomana ja suorana kuin tikku.

rechakasta, purakasta ja kumbhakasta koostuvaa *pránáyámaa* tulisi harjoittaa päivittäin, toimien huolellisesti, hitaasti ja asteittain. Silloin siinä pitäisi herätä mieleen halu levätä ilossa liikkumatta. Tämän jälkeen tulisi harjoittaa *pratyáháaraa*.

(5) *Pratyáhára*: – Tämä on mielen ohjaamista estämällä sitä virtaamasta kohti ulkoisia nimiä ja muotoja. Mieli, joka on ollut siihen asti keskittynyt, tulee nyt hallituksi. Keinot tässä suhteessa ovat (1) *pranavan* meditointi, (2) huomion keskittäminen kulmakarvojen väliin, (3) katseen kohdistaminen nenänpäähän ja (4) nadan mietiskely. Mieli, joka on näin tullut yksipisteiseksi, tulee sopivaksi pysymään yhdessä paikassa. Tämän jälkeen tulisi harjoittaa *dháranáa*.

(6) *Dháraná*: – Tämä on mielen kiinnittämistä logokseen, joka on meditaatioon sopiva. Keskuksat, jotka parhaiten sopivat mietiskelyyn, ovat sydän ja *Brahma-randhra* (pääläella oleva aukko). Täytyisi ajatella, että kahdeksanterälehtisen lootuksen⁶ keskellä oleva Jumaluus, joka on tässä paikassa loistamassa, kuin liekki, on Itse eli Brahman ja kiinnittää mieli siihen. Tämän jälkeen tulisi meditoita.

(7) *Dhyána*: – Tämä on mietiskely ajatuksen "Minä olen Hän" avulla, joka ei eroa edellä mainitun liekin luonteesta. Jopa niin, jos tekee tutkinnan "Kuka minä olen?", silloin, kuten Pyhät kirjoitukset sanovat, "Brahman, joka on kaikkialla, loistaa sydämessä kuin Itse, joka on älyn todistaja", voisi tajuta tuon olevan Jumalaisen Itsen, joka loistaa sydämessä kuin "Minä-Minä". Tämä mietiskelyn tapa on parasta meditaatiota.

(8) *Samádhi*: – Kuin edellä mainitun meditaation toteuttamisen hedelmänä mieli tulee lujaksi meditaation kohteessa pysähtymättä ajatuksiin "Minä olen sellainen ja sellainen; minä teen tätä ja tätä". Tämä hieno alue, missä jopa ajatus "Minä-Minä" katoaa, on *samádhi*. Jos tätä harjoitetaan joka päivä, huolehtien siitä, ettei uni pääse yllättämään, Jumala tulee pian lahjoittamaan mielen hiljaisuuden korkeimman tilan.

28

O: Mitä tarkoittaa *pratyáháran* opetus, että tulisi mietiskellä *pranavaa*?

M: *Pranavan* meditoitavaksi määräämisen tarkoitus on tämä: *Pranava* on *Omkára* muodostuen kolmesta ja puolesta *mátrásta*, jotka ovat *a*, *u*, *m* ja *ardha-mátrá*. Näistä, *a* vastaa valveillaoloa, *Visva-jívaa* ja karkeaa kehoa; *u* vastaa unennäkötilaa, *Taijasa-jívaa* ja hienoa kehoa; *m* vastaa unettoman syväunen tilaa, *Prájna-jívaa* ja syykehoa; *ardha-mátrá* esittää *Turíyaa*, joka on Itse eli 'Minä'-luonto ja mikä on tämän takana, on *Turiyátíta*-tila eli puhdas autuus. Neljäs tila, joka on 'Minä'-luonnon tila, viittasi meditaation kappaleeseen (*dhyána*): sitä on kuvattu eri tavoin – kuten *amátrán* luontona, johon kuuluu kolme *mátráa*: *a*, *u* ja *m*; *maunáksharana* (hiljaisuustavuna); *ajapána* (muminana ilman muminaa) ja *Advaita-mantrana*, joka on kaikkien *mantrojen* olemus, kuten esimerkiksi *pancháksharan*. Päästäkseen järjestelmällisesti käsiksi tämän todelliseen olemukseen, tulisi meditoita *pranavaa*. Tämä on mietiskelyä, joka muodostuu tavasta omistautua mietiskelemään Itsen todellisuutta. Tämän prosessin hedelmänä on *samádhi*, joka tuottaa vapauden, joka on autuuden ylittämätön tila. Suuresti kunnioitetut Gurut ovat myös sanoneet, että vapaus on saavutettavissa vain antautumisella, joka on Itsen todellisuuden mietiskelemisen tapa.

⁶ Vaikka se on totta, kun on sanottu, että pään päällä olevassa lootuksessa on 1000 terälehteä, sen voidaan myös kuvata sisältävän kahdeksan terälehteä, koska jokainen niistä kahdeksasta muodostuu 125:stä osasta (alaterälehdestä).

O: Mitä tarkoitetaan opetuksella, että tulisi mietiskellä ajatuksen 'Minä olen Hän' avulla totuutta, ettei ole erillään itsevalaistusta Todellisuudesta, joka loistaa kuin liekki?

M: (A) Opetuksen, että pitäisi vaalia ajatusta, ettei ole erillään itsevalaistusta Todellisuudesta, tarkoitus on tämä: Pyhät kirjoitukset määrittelevät mietiskelyn näillä sanoilla: "Keskellä sydänlootusta, joka on kaikkien luontona ja johon on viitattu *Kailásana*, *Vaikundhana* ja *Paramapadana*, on Todellisuus, joka on peukalon kokoinen, joka on sokaiseva kuin salamointi ja joka loistaa kuin liekki. Mietiskelemällä sitä ihminen saavuttaa kuolemattomuuden." Tästä meidän tulisi tietää, että tällaisen mietiskelyn avulla hän välttää seuraavat virheet: (1) erillisyyden ajatuksen muodossa "Minä olen erillinen ja tuo on erillään", (2) rajallisen (kohteen) mietiskelemisen, (3) ajatuksen, että todellinen on rajallinen ja (4) että on sidottu yhteen paikkaan.

(B) Opetuksen, että tulisi ajatuksen "Minä olen Hän" avulla mietiskellä, tarkoitus on tämä: *saham: soham: sah* korkein Itse, *aham* Itse, joka on ilmentyneenä 'minänä'. *Jiva*, joka on *sivalinga*, asustaa sydänlootuksessa, joka on sen istuin sijoitettuna kehoon, joka on Brahmanin kaupunki: mieli, joka on itsekkyyden (egon) muoto, menee ulos samaistaen itsensä kehoon yms. Nyt mieli tulisi hajottaa sydämessä, se on, minätunne, joka paikallistuu kehoon yms. ja päästä siitä eroon: kun näin tutkiskelee "Kuka minä olen?" jääden häiriöttömyyteen, tässä tilassa Itseluonto ilmestyy hienossa "Minä-Minä" muodossa; tämä itseluonto on kaikki eikä kuitenkaan mitään ja se ilmestyy kuin korkein Itse kaikkialla ilman sisäisen ja ulkoisen eroa; loistaen kuin liekki, kuten kerrottiin edellä, ilmaisten totuuden "Minä olen Brahman". Jos, mietiskelemättä niin, että on identtinen itsensä kanssa, kuvittelee sen olevan erillään, tietämättömyys ei häviä. Siksi identtisyysmietiskely on määrätty suoritettavaksi.

Jos meditoidaan jatkuvasti pitkän aikaa ilman keskeytystä Itseä "Minä olen Hän"-ajatuksen avulla, joka on Itsen mietiskelemisen menettelytapa, tietämättömyyden pimeys, joka on sydämessä ja kaikki esteet, jotka ovat pelkkää tietämättömyyden vaikutusta, tulevat poistumaan ja rajaton viisaus tulee ilmenemään⁷.

Siten Todellisuuden toteuttaminen sydänluolassa, joka on (Brahmanin) kaupungissa, nimittäin kehossa, on samaa kuin täydellisen Jumalan toteuttaminen.

Yhdeksän portin kaupungissa, joka on keho, viisas asuu levossa⁸.

Keho on temppele; *jiva* on Jumala (*Siva*). Jos joku palvoo häntä "Minä olen Hän"-ajatuksella, hän tulee saavuttamaan vapautuksen.

Keho, joka koostuu viidestä tupesta, on luola; korkein, joka asuu siellä, on luolan herra. Näin kirjoitukset ilmoittavat.

Koska Itse on kaikkien Jumalien todellisuus, Itsen, joka on oma itse, mietiskeleminen on suurinta kaikista mietiskelyistä. Kaikki muut mietiskelyt ovat sisällytettynä tähän. Tämän saavuttamiseksi on muut mietiskelyt määrätty. Niinpä, jos tämä on saavutettu, muut ovat tarpeettomia. Itsensä tunteminen on Jumalan tuntemista. Kun meditoidaan tuntematta omaa Itseä

⁷ Jos mietiskelyä "Minä olen Siva" (*Sivoham bhávaná*), joka ehkäisee ajatusten ulospäin suuntautumisen, on harjoitettu jatkuvasti, *samadhi* on tuleva. – *Vallalar*.

⁸ Kaupungissa, jossa on yhdeksän petollista porttia, Hän asuu autuuden muodossa. – *Bhagavad-gita*.

kuvitellen, että on olemassa erillinen jumaluus ja mietiskellään sitä, on se verrattavissa niihin suurenmoisiin, jotka yrittävät askelin mitata oman varjonsa pituuden ja tutkivat tarkasti vähäpätöistä simpukkaa heittäen pois arvokkaan helmen, joka jo on heidän omistuksessaan⁹.

30

O: Vaikka sydän ja *Brahma-randha* yksin ovat kelvollisia keskuksia mietiskelyyn, voimmeko me mietiskellä, jos on tarpeen, kuutta mystistä keskusta (*ádháaraa*)?

M: Kuusi mystistä keskusta, joiden on sanottu olevan mietiskelyn keskuksia, ovat pelkkää mielikuvituksen tuotetta. Kaikki nämä on tarkoitettu Joogan aloittelijoille. Mietiskelystä kuuteen keskukseen *Siva-joogit* sanovat, "Jumala, joka on luonteeltaan ei-kaksinainen, rajaton, tietoisuus-itse, ilmenee, ylläpitää ja päättää meistä kaikista. On suuri synty pilata tämä Todellisuus käyttämällä siitä erilaisia nimiä ja muotoja kuten *Ganapati, Brahma, Vishnu, Rudra, Mahesvara*, ja *Sadásiva*", ja *Vedantistit* ilmoittavat, "Kaikki nuo ovat pelkkää mielen kuvitelmaa". Siksi, jos tuntee oman Itsensä, joka on tietoisuuden luonto, joka tietää kaiken, tietää kaiken. Suuret ovat myös sanoneet: "Kun tuo Yksi on tunnettu niin kuin se on Itsessä, kaikki tuo, jota ei ole tiedetty, tulee tiedetyksi". Jos me, jotka olemme varustettuna lukemattomin ajatuksin, mietiskelemme Jumalaa, joka on Itse, meidän tulisi päästä eroon tästä ajatusten moninaisuudesta ja silloin jopa tämä ainut ajatus katoaisi. Tätä on tarkoitettu sanomalla, että tuntemalla oma Itsensä, tunnetaan Jumala. Tämä tieto on vapautta.

31

O: Kuinka on ajateltava Itsestä?

M: Itse on itsevalaiseva ilman pimeyttä ja valoa ja on todellisuus, joka on itseään ilmituova. Sen tähden sitä ei tulisi ajatella tänä tai tuona. Tällainen ajattelutapa tulee päättymään orjuuteen. Itsen mietiskelyn merkitys on saada mieli ottamaan Itsen muodon. Sydänluolan keskustassa puhdas Brahman on viipymättä ilmentyneenä kuin Itse "Minä-Minän" muodossa. Voiko olla suurempaa tietämättömyyttä kuin ajatella siitä moninaisin tavoin tuntematta sitä edellä mainittuna.

32

O: On sanottu, että Brahman on ilmentyneenä kuin Itse "Minä-Minän" muodossa sydämässä. Jotta tämän lausunnon ymmärtäisi helpommin, voiko sitä selittää vielä lisää?

M: Eikö ole jokaisen kokemus, että unettoman syväunen, pyörtymisen yms. aikana ei ole tietoa mistään, ei sen paremmin itsetietoisuutta kuin tietoa toisistakaan? Jälkeenpäin kun on muodon "Olen herännyt unesta" tai "Olen tullut tajuihini" kokemus – eikö tämä ole tietynlaisen tietoisuuden muoto, joka on herännyt edellä mainitusta eriytymättömyyden tilasta? Tätä erityistä tietoisuutta kutsutaan *vijnánaksi*. Tämä *vijnána* ilmenee vain suhteessa Itseen tai ei-itseen, muttei koskaan ilmene itsekseen. Kun se liittyy Itseen, sitä kutsutaan todelliseksi tiedoksi, Tiedoksi tällä henkisellä tavalla, jonka kohteena on Itse tai tiedoksi, jolla on sisältönään jakamaton (Itse). Kun se kohdistuu ei-itseen, sitä kutsutaan tietämättömyydeksi. Tämän *vijnánan* tilan, kun se liittyy Itseen ja ilmenee kuin Itsen muoto, on sanottu olevan 'minä'-ilmaus. Tämä ilmenemismuoto ei voi tapahtua

⁹ Meidän tulisi mietiskellä tuota, joka ilmetessään itsen muodossa, on *atma-tattva*, on säteilevä ja joka sijaitessaan kaikissa elävissä olioissa, sanoo 'minä, minä'. Etsiä Jumalaa ulkopuolelta, jättäen Hänet asumaan sydämen luolaan, on kuin heittäisi pois arvokkaan helmen ja etsisi halpa-arvoista puuhelmeä.

aivan kuin erillään Todellisesta (eli Itsestä). Tämä on se ilmenemismuoto, joka toimii kuin Todellisen suoran kokemisen merkinä. Kuitenkaan tämä itsekseen ei voi muodostaa Todellisena olemisen tilaa. Tuo, ollen riippuvainen siitä, jolle tämä ilmenemismuoto tapahtuu, on perustodellisuus, jota kutsutaan myös *prajñánaksi*. *Vedantan* teksti '*prajñanam-brahma*' opettaa saman totuuden.

Tiedä tämä kuten kirjoitusten sisältö myös. Itse, joka on itsevalaiseva ja kaiken todistaja, ilmenee itse kuin asuisi *vijnánakosassa* (älyn tupessa eli verhoutuneena älyyn). Henkisen keinon avulla, joka on jakamaton, tartu tähän Itseen kuin maaliisi ja nauti siitä Itsenä.

33

O: Mikä on tuo, jota kutsutaan sisäiseksi palvonnaksi tai ominaisuudettomaksi palvonnaksi?

M: Sellaisissa teksteissä kuin *Ribhu-gítá* ominaisuudeton palvonta on selitetty yksityiskohtaisesti (kuin erillinen kurinalaisuus). Kuitenkin kaikki kurinalaisuudet kuten uhraus, suvaitsevaisuus, vähään tyytyväisyys, lupauksen täyttäminen, *japa*, *jooga* ja *puja* ovat itse asiassa muodon "Minä olen Brahman" mietiskelemisen tapoja. Niinpä kaikissa kurinalaisuuden muodoissa tulisi huolehtia siitä, ettei eksy pois "Minä olen Brahman"-ajatuksesta. Tämä on ominaisuudettoman palvonnan sisältö.

34

O: Mitkä ovat tiedon kahdeksan osaa (*jnána-ashtánga*)?

M: Kahdeksan osaa ovat nuo, jotka on jo aiemmin mainittu eli *yama*, *niyama* jne., mutta selitettynä eri lailla. Näistä –

(1) *Yama*: – Tämä on aistinkoneiston hallintaa, maailmassa esiintyvien, kehosta rakentuvien vikojen huomaamista.

(2) *Niyama*: – Tämä on Itseen liittyvien henkisten tapojen virran valvomista ja vastakkaisten tapojen hylkäämistä. Toisin sanoen se tarkoittaa keskeytymätöntä rakkautta, joka saa voimansa korkeimmasta Itsestä.

(3) *Asana*: – Tuo, jonka avulla Brahmanin mietiskeleminen on tehty mahdollisimman helpoksi, on *asana*.

(4) *Pránáyáma*: – *Rechaka* (uloshengitys) on kahdesta epätodellisesta aspektista, nimestä ja muodosta luopumista, jotka kohteina muodostavat maailman ja kehon yms., *puraka* (sisäänhengitys) on tarttumista kolmeen todelliseen aspektiin, olemassaoloon, tietoisuuteen ja autuuteen, jotka ovat pysyviä noissa kohteissa ja *kumbhaka* on pitäytymistä noissa aspekteissa, joihin on tartuttu.

(5) *Pratyáhara*: – Tämä on nimen ja muodon ehkäisemistä palaamasta mieleen, josta ne on poistettu.

(6) *Dháráná*: – Tämä on mielen asettamista pysymään sydämessä eksymättä ulos ja tajuamista, että on itsessään Itse, joka on olemukseltaan tietoisuusautuus.

(7) *Dhyána*: – Tämä on muodon "Minä olen vain puhdas tietoisuus" mietiskelemistä. Toisin sanoen, jätettyään syrjään kehon, joka muodostuu viidestä tupesta, hän kyselee "Kuka minä olen?" ja tämän seurauksena jää kuin "Minä", joka loistaa itsenä.

(8) *Samádhi*: – Kun "Minä"-ilmenemismuoto myös lakkaa, on se (hieno) suora kokemus. Tämä on *samádhi*.

Pránáyáman ym. tässä mainitut itsekurin yksityiskohdat kuten myös *ásanan* ym. *joogan* yhteydessä mainitut eivät ole välttämättömiä. Tiedon osia voidaan harjoittaa milloin ja missä hyvänsä. *Joogaa* ja tietoa voidaan seurata mieltymyksen mukaan kumpaa tahansa tai molempia olosuhteista riippuen. Suuret opettajat sanovat, että muistamattomuus on kaiken pahan juuri ja on kuolema noille, jotka etsivät vapautusta¹⁰, niinpä tulisi lepuuttaa mieltä omassa Itsessä eikä koskaan unohtaa Itseä: tämä on päämäärä. Jos mieli on hallinnassa, kaikki muukin voidaan hallita. Ero *joogan* kahdeksan osan ja tiedon kahdeksan osan välillä on tuotu esiin yksityiskohtaisesti pyhissä teksteissä; niinpä vain tämän opetuksen ydin on esitetty tässä.

35

O: Onko mahdollista harjoittaa yhtä aikaa *joogan* ja tiedon *pránáyámaa*?

M: Niin kauan kuin mieltä ei ole saatu lepäämään sydämessä, joko täydellinen pidätys (*kevala-kumbhaka*) tai tutkinta, *rechaka*, *púraka* ym. ovat tarpeen. Tämän vuoksi *joogan pránáyámaa* on harjoitettava opettelun aikana ja toista *pránáyámaa* voi harjoittaa aina. Näin molempia voidaan harjoittaa. Riittää jos *joogan pránáyámaa* on harjoitettu kunnes taito on edistynyt täydelliseen pidättämiseen.

36

O: Miksi vapauden polun täytyy olla opetettu niin eri tavoin? Eikö se aiheuta hämmennystä etsijöiden mielissä?

M: Eri polut on opetettu Vedoissa, jotta ne sopisivat etsijöiden eri pätevyystasoille. Silti, koska vapaus ei ole muuta kuin mielen tuhoamista, kaikki ponnistelut saavuttaa päämäärä, on hallita mieli. Vaikka mietiskelyjen muodot saattavat ilmetä toinen toisistaan eroavaisina, lopussa ne kaikki tulevat yhdeksi. Ei ole mitään syytä epäillä tätä. Jokainen voi omaksua polun, joka sopii omalle kypsyyssasteelle.

Pránan hallinta, joka on *jooga* sekä mielen hallinta, joka on *jnána*¹¹, ovat kaksi pääasiallisinta keinoa mielen tuhoamiseksi. Joillekin edellinen voi osoittautua helpommaksi, joillekin toisille jälkimmäinen. Kuitenkin *jnána* on kuin tynnyttäisi raivoisaa härkää houkuttelemalla sitä vihreällä ruoholla, kun taas *jooga* on kuin hallitsisi sitä käyttäen raakaa voimaa. Kuten viisaat sanovat: eri pätevyystasoista, korkeimmat tavoittavat maalinsa tekemällä mielensä lujaksi Itsessä todellisuuden luonteen selvittämisen avulla käyttäen *Vedantan* 'etsintää' ja pitämällä omaa itseä ja kaikkia esineitä ja asioita todellisuuden luonteen: keskinkertaiset saattavat mielensä pysymään sydämessä *kevala-kumbhakan* avulla ja mietiskelemällä pitkän ajan todella ja alimmat saavuttamalla tuo tila hengityksen hallinnan asteittaisessa käytössä yms.

¹⁰ Kuolema eli Kala on lakannut maanpäällä Itsen tutkiskelun seurauksena, mistä ei tulisi luopua edes pientä hitusta. – *Viveca-chúdamani*.

¹¹ Nähdä kaikki Todellisena kuten Raamatussa sanotaan: Minä olen Brahman – yksi ainoa ilman toista.

Mieli tulisi olla saatettu lepoon sydämessä kunnes ajatuksen, joka on tietämättömyyden muoto, hävitys asustaa sydämessä. Tässä itsessään on *jnāna*; tämä yksin on myös *dhyāna*. Kaikki muu on enemmänkin asiasta poikkeamista, tekstien sivuseikkoja. Näin kirjoitukset julistavat. Siksi jos joku löytää taidon mielen palauttamiseksi omaan Itseen tavalla taikka toisella, hänen ei tarvitse huolehtia muista asioista.

Suuret opettajat ovat opettaneet myös, että palvoja on suurempi kuin *joogit*¹² ja että keino vapautua, on antaumusta, joka on oman Itsen¹³ luonnon heijastumaa.

Täten tämä on Brahmanin toteuttamisen polku, jota on kutsuttu eri nimin kuten *Dahara-vidyā*, *Brahma-vidyā*, *Atma-vidyā* jne. Mitä voidaan tämän enempää sanoa? Loppu tulisi ymmärtää päättelemällä.

Kirjoitukset opettavat monenlaisia keinoja. Analysoituaan kaikki nuo keinot, suuret julistavat tämän olevan lyhin ja paras.

37

O: Harjoittelemalla edellä opetettuja itsekurin menetelmiä saatetaan päästä eroon esteistä, jotka ovat mielessä, kuten tietämättömyydestä, epäilystä, virheistä jne. ja tämän jälkeen saavuttaa tyyneys. Kuitenkin on olemassa yksi viimeinen epäily. Sen jälkeen, kun mieli on hajonnut sydämessä, siellä loistaa vain tietoisuus kuin rajoittamaton todellisuus. Kun täten mieli on ottanut Itsen muodon, kuka siellä etsii? Sellainen etsintä johtaisi itsepalveluntaan. Se olisi kuin tarina lammaspaimenesta, joka etsi lammasta, joka oli koko ajan hänen hartioillaan.

M: *Jiva* itse on *Siva*; *Siva* Itse on *jiva*. On totta, että *jiva* ei ole eri kuin *Siva*. Kun jyvä on kätkeytynä akanaan, sitä kutsutaan raakariisiksi (*paddy*), kun se on puitu, sitä sanotaan riisiksi. Yhtäläisesti, niin kauan kuin joku on sidottu karmaan, hän pysyy *jivana*; kun tietämättömyyden side on katkaistu, hän loistaa kuin *Siva*, Jumaluus. Näin julistaa pyhä teksti. Sen mukaisesti *jiva*, joka on mieli, on todellisuudessa puhdas Itse; mutta unohtaessaan tämän totuuden, se kuvittelee itse olevansa yksilöllinen sielu ja joutuu sidotuksi kiinni mielen asuihin. Niinpä sen Itsen etsintä, joka se itse on, on todellisuudessa kuin lammaspaimenen lampaanetsintää. Mutta kuitenkin *jiva*, joka on unohtanut itsensä, ei pysty tulemaan Itseksi pelkän tietämisen avulla. Aikaisemmista elämistä tarttuneista tahroista syntyneistä esteistä johtuen *jiva* uudestaan ja uudestaan unohtaa yhtäläisyytensä Itsen kanssa ja tulee petetyksi, samaistuen kehoon yms. Voiko henkilöstä tulla korkea virkamies pelkästään katselemalla tätä. Eikö hänen tule vakaasti pyrkiä tähän suuntaan, jotta hänestä tulisi sellainen. Yhtäläisesti *jivan*, joka on orjuudessa henkisen kehoon samaistumisen kautta, pitäisi käyttää enemmän voimaa Itseen kohdistuvan mietiskelyn muodossa asteittain ja kestäväällä tavalla ja kun näin mieli tulee tuhotuksi, *jiva* voi tulla Itseksi¹⁴.

Itsen mietiskely, joka näin alinomaa harjoitettuna, on tuhoava mielen, on sen jälkeen tuhoutuva itse, niin kuin tikku, jota käytetään nuotion kohentamiseen, lopulta palaa itse poroksi. Se on tämä tila, jota kutsutaan vapaudeksi.

12 Kaikista Joogeista hän, joka nojaa huojumattoman mielensä minuun ja rakastaa minua, on minulle rakas. – *Bhagavad-gita*.

13 Kaikista vapautuksen keinoista vain *bhaktin* (antaumuksen) on sanottu olevan korkein. Koska *bhakti* on oman Itsen luonnon heijastumaa – *Vivekachudamani*.

14 Vaikka esteitä, jotka aiheuttavat orjuuden, saattaa olla paljon, pääsyy näihin kaikkiin vaihteluihin on *ahankāra*. Tämä juurisyy täytyy olla tuhattu ikuisesti – *Vivekachudamani*.

38

O: Jos *jiva* on luonnoltaan identtisesti yhtä Itsen kanssa, mikä on se, joka estää *jivaa* tajuamasta itseään?

M: Se on *jivan* huonomuistisuus; tämä tunnetaan verhoamisen voimana.

39

O: Jos on totta, että *jiva* on unohtanut itsensä, kuinka 'minä'-kokemus herää kaikille?

M: Huntu ei täysin peitä *jivaa*¹⁵, se peittää vain 'minän' Itseluonteen ja tuo esiin 'minä-olen-keho'-ajatuksen; mutta se ei peitä Itsen olemassaoloa, joka on "Minä" ja joka on todellinen ja ikuinen.

40

O: Mikä ero on *jivan-muktalla* (eläessään vapautunut) ja *videha-muktalla* (kuoleman hetkellä vapautunut)?

M: 'Minä en ole keho; minä olen Brahman, joka on ilmentyneenä Itsenä. Minussa, joka olen rajaton Todellisuus¹⁶, kehoista muodostunut maailma on pelkästään vaikutelma kuin taivaan sini'. Hän, joka on oivaltanut totuuden näin, on *jivan-mukta*. Silti niin kauan kuin hänen mielensä ei ole hajonnut, hänelle saattaa ilmetä joitakin suruja *práradhasta* (karma, joka on alkanut kantaa hedelmää ja jonka syytä nykyinen keho on) johtuvasta yhteydestä kohteisiin ja koska mielen liikkuvuutta ei ole tuhottu, ei siellä myöskään voi olla autuuden kokemusta. Itsen kokemus voi olla mahdollinen vain mielelle, joka on tullut hienoksi ja liikkumattomaksi pitkitetyn mietiskelyn päätteeksi. Hän, joka näin on varustettu mielellä, joka on tullut hienoksi ja jolla on Itsen kokemus, on nimeltään *jivan-mukta*. Se on *jivan-muktin* tila, johon on viitattu ominaisuudettomana *Brahmanina* ja *Turíyana*. Kun jopa mieli on kadotettu ja itsen kokemus lakannut ja on uppouduttu autuuden valtameriin ja tultu yhdeksi sen kanssa ilman toisistaan erottuvia olemassaoloja, häntä kutsutaan *videha-muktiksi*. Se on *videha-muktin* tila, johon on viitattu kaikkiallisena ominaisuudettomana *Brahmanina* ja kaikkiallisena *Turíyanina*. Tämä on lopullinen maali. Johtuen surun ja onnen tasoista, vapautuneiden, *jivan-muktien* ja *videha-muktien*, saatetaan olla sanotun kuuluvan neljään luokkaan – *Brahmavid* – *vara* – *varíyán* ja *varishta*. Mutta nämä erilaisuudet ovat niiden näkökanta, jotka katselevat heitä: todellisuudessa kuitenkin ei ole erilaisuutta *jnánan* avulla saavutetussa vapaudessa.

KUNNIANOSOITUS

Kukoistakoot Ramanan Jalat, Mestarin, joka on suuri Siva Itse ja myös ihmisen muodossa, ikuisesti.

Jyväskylässä 06.05.1993 klo 17.05

¹⁵ Tietämättömyys ei voi peittää perustana olevaa "Minää", mutta se peittää nimenomaisen totuuden, että *jiva* on Korkein (Itse).

¹⁶ Jos pidetään yllä keskeytymätöntä mietiskelyä, että maailmat esiintyvät minussa, joka olen rajoittamaton Todellisuus, missä voi tietämättömyys pysyä?

Olkoon tämä käännöstyöni kiitos ja kunnianosoitus Mestarilleni, Sri Ramana Maharshille, armosta, jota Hän on osoittanut minua kohtaan ottamalla mieleni tuhoamisensa kohteeksi ja antamalla Elämänsä minun elää.

Jyväskylässä 07.06.1994
Pentti Mäntylä

Oikoluettu marraskuussa 2011